

1.

– Mi lenne, ha idén szakítanánk a hagyományokkal, és mondjuk a Macskákat...

– Kornél. Egy idegszám maradt, és te most azon táncolsz – szakított félbe Ágnes, a

titkárok gyöngye, de hűvös közömbössége meghazudtolta a szavait Közömbös hangja viszont meghazudtolta szavait. – Vagyis még nem volt kellőképpen dühös.

– Szerintem a többségünk szívesebben nézne szűk cicanadrágban táncoló slányokat testhez simuló cicanadrágban, mint egy kétajtós szekrényt, amint a háromvonalas C-vel küzd.

– Mert a vámpírokra aztán igazán jellemző, hogy nem ragaszkodnak a tradíciókhoz, és ki vannak éhezve a giccse. – Ágnes leírt még egy nevet az előtte lévő, sokszorosán javított vendég listára, aztán pillanatnyi gondolkodás után ki is húzta. A pennájat a sötét tintapacákat hagyott a papíron. Sosem fogom megérteni, hogy valaki, aki a golyóstoll feltalálása után változott át, miért ragaszkodik ennyire a régimódi, lúdtoll hozás pennához.

– Esetleg elmehetnének moziba – motyogtam, és szinte már láttam elképzeltem, ahogy a családunk nagy öregeit beterelem a legújabb superhősös filmre. Már csak az volt a kérdés, hogy Marvel vagy DC.

Ágnes viszont nem lelkesedett a formabontó ötleteimért.

– Ha már így szétfeszít a kreatív energia, sikerült kitalálnod, hogy a Rohfalvai családot hová ültessük?

Kicsit megroskadtam a pillantása súlya alatt, és elkezdtem feltúrni az előttem lévő, már így is kaotikus irathalmazt, ami már így is nélkülözött minden rendszert. Sokat segített volna, ha el tudom olvasni a saját kézírásom.

– Rohfalvai, Rohfalvai... igen. Ötös páholy, jobb oldal.

– Melyik emelet? – kérdezte élesen Ágnes, mire én meg behúztam a nyakam.

– Második...? – próbálkoztam bizonytalanul. Ágnes arckifejezéséből már egyből tudtam, hogy a válasz rossz.

– Tehát úgy gondold, hogy Rohfalvai Ármin, akinek az első feleségét az egyik Bezerédi fiú csábította el 1924-ben, remélni fogja magát érezni magát az említett familia szomszédságában. Vagy netán békekötési szándékot feltételezel róluk?

– Nem. Nem igazán.

– Sajnos szerintem sincs szó-ílyesmiről enek ilyen terveik. – Ágnes komoran végigmért. – Nagyon úgy tűnik nekem, hogy egy cseppet sem érdekelnek az Opera Est szervezésével kapcsolatos részletek, pedig szerettem volna azt hinni, hogy képes vagy felmérni annak a

Commented [KR1]: Klisé.

Commented [KR2]: Miből érezte a közömbösségét? Hanghordozás? Gesztus?

Commented [KR3]: Az egész jelenetre vonatkozik, hogy nincs leírva, hol vagyunk. Ez egy iroda? A grófné házában egy szoba? Milyen a berendezése? Hol ül Ágnes? Hozzá képest hol van Kornél? Ő ül? Egy asztalnál ülnek? Nincsenek támpontok megadva, ezért az olvasó nem tudja elképzelni sem a környezetet, sem a szereplőket.

Commented [KR4]: Ez csak lehetőség, persze írhatás más is, de az eredeti változat nyakatekert volt.

Commented [KR5]: Ebből nem teljesen derül ki, mi volt az eredeti javaslat.

Commented [KR6]: Mivel ennek az íróeszköznek a neve a penna, lehet ekként hivatkozni rá.

Commented [KR7]: Mivel vámpírok, ki kéne fejteni, ez mit takar. Ténylegesen rokonok, vagy ez egy vámpír közösség, akik például azért alkotnak családot, mert egy ember változtatta át őket.

Commented [KR8]: Ezt is konkretizálni kellene, mert a vámpírok ugye nem öregsznek. Ki számít öregnek, aki a legrégebben változott át?

Commented [KR9]: Mivel egyáltalán nincs leírva a szoba, ahol vannak, ezért a sok "előtte lévő". Hol előtte? Az asztalon? Biztos nem a levegőben lebegnek a papírok.

Commented [KR10]: Az két különböző dolog, hogy eleve kusza az irathalmaz, és hogy nem tudja elolvasni a kézírását.

jelentőségét, hogy idén a te családod a házigazda. Ez a társadalmunk legfontosabb közösségi eseménye, négyévente egyszer gyűlnek csak össze...

– ...-a legjelentősebb vámpír nagycsaládok képviselői, tudom, tudom! Belehalnál, ha egy kicsit kevésbé lennél **patetikus drámai**? Ja, bocs, hiszen már halott vagy – vetettem oda frusztráltan, de azonnal meg is bántam. Ágnes kivillantotta a szemfogát, **ami egyértelműen a düh jele volt**. **Ezt amit** akár sikerként is elkönyvelhettem volna, hiszen **Ágnes** szinte lehetetlen volt kihozni a sodrából, **de a tekintete semmi jót nem ígért**.

– Csak annyit kellett volna tenned – kezdte megfontolt lassúsággal Ágnes –, hogy elolvasod öt család történetét, és keresel nekik egy diplomáciai szempontból megfelelő **ülő**helyet. Igyekeztem a kevésbé jelentős, **szeregybnem olyan nagy** hagyományokkal rendelkező neveket rád bízni. A lehető legegyszerűbb feladatot kaptad **meg**, de még ezt sem csináltad meg rendesen. És nem arról van szó, hogy nem értesz a politikához, vagy az etikethez, bár tudom, **szereted ezt a kifogást hangoztatni** a nagynénéd előtt **mindig ezzel a kifogással jössz**. Egyszerűen **arra sem vetted** a fáradságot **sem vetted**, hogy végigolvasd a könyveket, amiket a kezvedbe nyomtam.

Nem bántam volna, ha erre akad valami frappáns válaszom, de sajnos a tényekkel nehéz **volt** vitatkozni. Inkább összeszorítottam a számat, és makacsul hallgattam. Ágnes **az arcomat vizsgálta**, a lelkiismeret-furdalás legapróbb jelét keresve **vizsgálta az arcomat**, aztán feladta. Hátradőlt a székén, és összefonta maga előtt a karjait.

– A **grófnő megbízott engem a felügyeletteddel**, így mégiscsak kénytelen leszek valamiféle hasznos elfoglaltságot találni a számodra. – Hidegen elmosolyodott, **amitől kezdtem kellemetlenül érezni magam**. – Van néhány különleges meghívó, aminek a kézbesítésére te vagy a legalkalmasabb.

Megborzongtam. A meghívók átadása természetesen a házigazda feladata volt, és ennek a rituáléját is ugyanolyan szigorú szabályok határozták meg, mint magát az Opera Estet. Pontosan tudtam, miféle vámpirokat lehet a végleges ülésrend elkészültése előtt meghívni.

Kevés dolgot utáltam jobban a Régiéknél. Őskövületek, akik az előző évszázadból fejeltették itt magukat, de nem volt bennük annyi tapintat, hogy szépen, csendben magukkal vigyék **a régi dicsőségüket a sírba**. **E**, ehelyett az ország különböző részein tengették százalmas életüket, ködösülő tudattal és az elhatalmasodó vérszomjukkal. Nincs is annál kellemetlenebb, mikor egy halhatatlanságra berendezkedett lényt emlékeztetnek arra, hogy ha elveszti a politikai szerepét, többé semmi sem **garantálja az öröklétet számára**.

– Nem lehetne, hogy...? – tiltakoztam bátortalanul, de Ágnes már elő is vette a fiókból a három viaszpecséttel lezárt, szalaggal átkötött borítékot.

Commented [KR11]: A patetikus nem biztos, hogy a legjobb szó ide, az inkább szenvelgőt, túlzottan ünnepélyest jelent.

Commented [KR12]: A halott vagy poén miatt lesz Ágnes dühös? Nem azért, mert patetikusnak nevezik? Mert akkor ez a mondat elviszi a fókuszot.

Commented [KR13]: Ezt ki lehet következtetni.

Commented [KR14]: Korábban már elismerte, hogy kihozta a sodrából, úgyhogy nem kell tovább magyarázni.

Commented [KR15]: Miért? Esetleg valami rosszat tett, amiért felügyelni kell?

Commented [KR16]: Ezt erősebben kéne kifejezni.

Commented [KR17]: Mármint öngyilkosnak kellene lenniük? Gondolom, a vámpírok nem halnak meg természetes úton.

Commented [KR18]: Ez így ellentmondás, a halhatatlanság önmagában garantálja az öröklétet. Itt arra utal, hogy ha már nem hasznosak, megölik őket?

– Biztos vagyok benne, hogy megbirkózol majd a feladattal. A grófnő értékelni fogja, hogy önként jelentkezted.

~~Az esélyeimet latolgatva meredtem a~~ meghívókra ~~meredtem, az esélyeimet latolgatva.~~

Bár tudtam, hogy a Régiek nem teljesen veszélytelenek, de egy felhergelt Ágnessel egy légtérben tartózkodni kockázatosabbnak tűnt. A nagynéném titkára ugyan nem volt családtag, de azért volt egy határ, amit vele szemben sem léphettem át. A hátizsákomba gyűrtem a meghívókat, és felpattantam.

– Holnap ilyenkor ugyanitt – mondta Ágnes, és visszafordult a listához, én meg kifogások híján nekivágtam az éjszakának.

*

~~Több mint egy órája kóboroltam a Nagymező utcában. Képtelen voltam rászálni magam, hogy az utolsó meghívót is kézbesítsem.~~ Későre járt, az Operettszínházban nemrég ért véget az esti előadás, kifelé szállingóztak az emberek. Páran megbámultak, amit először az ellenállhatatlan vonzerőmnek tudtam be, aztán rájöttem, hogy nulla fokban egy rövid ujjú pólóban sétálgatok. Több mint egy órája kóboroltam a Nagymező utcában. Képtelen voltam rászálni magam, hogy az utolsó meghívót is kézbesítsem.

Ágnes nagy kegyesen csak budapesti címet szózott rám, de már az első két meghívóval sem volt könnyű dolgom. A Báthoryak utolsó vámpírsarja rettenetes paranoiától szenvedett, természetesen nem nyitott ajtót a csengetésre, én pedig működésbe hoztam a csapdáit, amikor bemásztam az ablakán. Nem egészen világos, hogy egy százéves vámpír miért a Reszkessetek, betörők!-ből merítette az inspirációt, de többek között sikerült nyakon öntetnem magam egy lavór vízzel, aztán egy légpuska csövével szembenézve kellett meggyőződnöm őt arról, hogy semmi közöm nincs az egyébként sem létező Vadászokhoz.

Végül a kezébe nyomtam azt az ázott papírcafatot, ami a meghívójából maradt, és megpattantam, mielőtt buzgóságában egy karót talált volna szűrni a szívembe.

A következő is nehéz eset volt, egy nagynevű család vadhajtsája, akinek a hetvenes években elment az esze. Azt beszéltek, az LSD-től. M, mármint nem ő drogozott, hanem az emberek, akiket elfogyasztott. Mindenesetre a tetőtéri lakásában átható füstszag fogadott, kristályok, meg a vámpír egy tarka fejkendőben. Meg volt róla győződve, hogy látja a jövőt, és addig nem akart elengedni, míg az enyémet ki nem olvassa a beleimből. Én viszont, de jobban ragaszkodom a belső szerveimhez, mint amennyire kíváncsi vagyok-voltam a sorsomra. Nehezen jutottunk egyezsére, és még a farmeremet is kiszakítottam.

Commented [KR19]: Ezt azért raktam későbbre, mert a következő bekezdésben visszaemlékszik azokra a levelekre, amiket már kézbesített, innen viszont hiányzott az átkötés.

Commented [KR20]: Ha ők később fontosak lesznek, kicsit többet is el lehet mondani róluk, ez is működhet horogként.

Commented [KR21]: Hogyan? Menekülés vagy harc közben?

Viszont ez mind semmi volt Angelika kisasszonyhoz, a Nagymező utca hírhedt dámájához képest. Bár személyesen csak kevesen találkoztak vele, mindenki ismerte a nevét, egyrészt mert rendszeres fellépő volt a pesti orfeumokban, másrészt mert szerette felgyújtani az

ellenségfeleit. Bár sok vámpír mondja magáról azt, hogy együtt kávézott a Nyugatosokkal, Angelika kisasszony valóban megfordult a New York kávéházban, bár abban kételkedek, hogy a fajtársai meggyilkolása mellett maradt volna ideje a magyar irodalom építgetésére.

Végül kikötöttem a harminenégyes megadott ház-szám előtt, ami valahogy lepusztultabbnak tűnt, mint a többi kapualj az utcában. Ugyan én friss vámpír vagyok, mégis éreztem a falakból áradó erőt: olyan volt, mintha a szemem sarkából látnék egy sötét árnyat.

Ez a nyomasztó érzés végig ott motoszkált az agyam mélyén. M, még akkor is, ha tudtam, hogy Angelika kisasszony teljesen legyengült, nehezen vettem rá magam a kapucsengő megnyomására. Ami a ház állapotát figyelembe véve nem olyan meglepő módon, süket volt.

Épp a zárat tanulmányoztam, a bejutás egyébként könnyebb módjait mérlegelve, mikor a halandó lány meglepett.

– Helló, minden oké?

Megfordultam, és elővettem a legmegnyerőbb, csukott szájas mosolyom.

– Szia, én csak... a nagymamához jöttem – nyögtem ki az első hazugságot, ami eszembe jutott. A mire a lány felhúzta a szemöldökét, és a tekintete a karomra tévedt. Persze, még mindig rövidujjúban voltam, úgyhogy pillanatnyi késlekedés után elkezdtem összedörzsölni a tenyerem, mintha fáznék.

– Melyik lakásban lakik a nagymamád?

– Földszint négy. Egyenesen át az udvaron, és jobbra – blöfföltem tovább, mert persze

fogalmam sem volt róla, hol lehet a négyes szám.

– A felette lévő lakásban lakom, az elsőn – mondta a lány, és az arcán árnyék suhant át, mintha valami kellemetlen emlék tört volna fel a tudata mélyéről. Úgy látszik, Angelika kisasszony jelenléte a halandókra is hatással volt. – Nem emlékszem, hogy korábban láttalak volna itt.

A lány a füle mögé simította a haját, ezzel szabaddá téve a nyakát. A bőre majdnem olyan fehér volt, mint az enyéem, de az ő arcát pirosra csípte a hideg. Továbbra is gyanakodva nézett rám, de nem tűnhettem különösebben fenyegetőnek. A többi vámpírral ellentétben nem öltöztem úgy, mint aki egy steampunk farsangra készül, és a színeket sem tartottam az ellenségemnek.

– Vidéken élek, csak látogatóba jöttem. A nagyfi megkért, vegyek neki pár dolgot, de amilyen idióta vagyok, a lakásbanz-asztalon felejtettem a kulcsot.

Commented [KR22]: Az ellenfél valamiben szemben áll az illetővel, például versenyben, üzletben stb. Azért írtam át, mert nem derül ki, milyen szempontból az ellenfelei. De lehet, hogy inkább riválisaira gondoltál.

Commented [KR23]: Más szót használnék, az irodalmat nem nagyon szokták építeni.

Commented [KR24]: Azt ugye nem tudjuk, mi Angelika címe, így a házszámot nem tudjuk kihez kötni.

Commented [KR25]: A vámpíroknak van mágiájuk? Mivel ez a tulajdonság eredendően nem kapcsolódik a vámpírokhoz, érdemes róla többet beszélni.

Commented [KR26]: Ezt a hasonlatot nem érteni, mert ha lát egy árnyat a szeme sarkából, akkor valószínűleg megijed. Ez más érzés lehet, mint amikor az erőt érzékeli.

Commented [KR27]: Ha esetleg a lány is a házban lakik, kockázatos megadni a lakás helyét, mert ő rögtön tudni fogja, hogy a fiú hazudik.

Commented [KR28]: Túlrít volt a mondat.

Commented [KR29]: Erre nem reagál semmit a vámpír? Nem figyel fel az ütőerére? Nem lesz éhes?

Commented [KR30]: Azt ő nem tudhatja, a lány számára milyennek tűnik.

Commented [KR31]: Nem butaság az, ha a vámpírok nagy része (akikről tudjuk, hogy alaptól feltűnőek lehetnek, mert nagyon sápadt a bőrük), egyenjelmez hord? Ha szabadon járhatnak az emberek közt, azt gondolná az ember, hogy inkább igyekeznek beolvadni. Mondjuk az is egy lehetőség, hogy tudatosan úgy tesznek, mintha egy szubkultúra tagjai lennének, így kevésbé tűnik fel a különös külsejük.

Commented [KR32]: Alapvetően ez a fő ok, hogy nem jut be a kapun.

Commented [KR33]: Ebből én arra következtetek, hogy bent volt a lakásban, csak kiugrott vásárolni. Viszont akkor a lány megkérdezhetné, hogy hol van az, amit vásárolt.

– A kapucsengő meg már megint nem működik. – A lány bosszúsán megrázta a fejét, és tudtam, innentől kezdve nyert ügyem van. A kölcsönös méltatlankodás mindig összehozza az embereket.

– Ahányszor itt vagyok, rossz – kockáztattam meg, és láttam, hogy ezzel betaláltam. – Szóltatok a házmesternek?

– De hányszor... – A lány elővette a kulcsait. Miközben előzékenyen félreálltam az útból, észrevettem, hogy egy csillogó balerinafigura fityeg a kulcstartójána.

Commented [KR34]: Miből látta?

Commented [KR35]: Ha be akar jutni, muszáj félreállnia. ©

Gördülékeny a szöveg, könnyen olvasható, és látszólag nem is húzza az időt, rögtön belecsöppenünk egy vita közepébe. A főszereplő fiatal vámpír szimpatikus, gondolom, akadnak majd egyéb nehézségei is az est megszervezésével. Felbukkannak jópofa részletek is, mint például a különc vámpírok, akiket Kornélnak fel kell keresnie.

Ennek ellenére ez a kezdés nem kelti fel eléggé a figyelmet, nem igazán vannak benne horgok. Egy ilyen jellegű fantasynek legalább egy szempontból ki kell tűnnie, hogy felfigyeljen rá az olvasó: vagy egy nagyon érdekes/izgalmas alapszituációval kell kezdenie, vagy a háttérvilágnak kell egyedinek, ötletesnek lennie, vagy pedig a főszereplőnek kell különleges személyiséggel és hanggal rendelkeznie (főleg E/1-es szöveg esetén).

A fő gondom a részlettel, hogy ez alapján nem tudom elképzelni, hogy a továbbiakban milyen történetre számíthatunk. Mivel Budapesten játszódik, vámpírok szerepelnek benne, valószínűleg urban fantasyvel van dolgunk, de azon túl nem derül ki, hogy ez egy kalandosabb írás lesz, nyomoznak majd benne, esetleg a romantika kapja a főszerepet.

Egyelőre ebben a részletben nincs igazi konfliktus. Az nem tekinthető konfliktusnak, hogy a főszereplőnek adnak egy feladatot, amit nincs kedve megcsinálni.

Az első párbeszédben említik, hogy fontos a rendezvény, amit szerveznek, de az nem derül ki, hogy a főszereplőnek miért lényeges, mi a tétje, mi történik akkor, ha csalódást okoz. Ha későbbiekben lesznek ezzel kapcsolatban bonyodalmak, azok akkor lesznek hatásosak, ha világosak a téttek (pl. a fiú korábban tett valamit, amiért vezekelnie kell, vagy ha elszúrja a dolgot, kitagadják a családból).

Az is lehetne horog, hogy azért vonakodik Angelikát felkeresni, mert fél tőle. Azt mondja is a főhős, hogy a Régiek veszélyesek, de az első két vámpír, akihez elment, inkább bosszantó

volt, nem bántották. Így nem gondolnám, hogy Angelika komoly fenyegetést jelent rá. Emiatt viszont nem úgy tűnik, hogy a meghívók kézbesítése fontos lesz a történet szempontjából.

Mivel a végén felbukkan egy lány, arra következtetek, hogy kibontakozik majd egy romantikus szál, de ezt is inkább arra alapozom, hogy a fiú elég sok időt eltölt a lánnyal. Ha ez egy lényegtelen karakter, akkor bőven elég lenne vele annyi interakció, hogy „szia, bent felejtettem a kulcsom, be tudnál engedni?”

Viszont kettőjük között egyelőre semmi szikra. Ha a fiú érdeklődne a lány iránt, akkor sokkal jobban megfigyelné, megjegyezné milyen színű a haja, milyen a szeme, milyen ruhákat visel, észrevenné a vonzó tulajdonságait. Esetleg a lány is flörtölne vele.

Egyelőre nem tudjuk, ezek a vámpírok mivel táplálkoznak, de feltételezem, hogy vérrel. Így az is furcsa, hogy ott áll Kornél előtt a halandó, és vámpírként sem reagál rá sehogy sem.

Ha a legelső jelenetből kihagynánk azt, hogy a szereplők vámpírok, akkor annyiból állna a kezdés, hogy a titkárnővel azon vitatkoznak, hova vigyék a rokonságot szórakozni. Ez nem elég izgalmas indítás, nem húzza be az olvasót.

Már több regény is megjelent, amiben vámpírok tűnnek fel magyar helyszíneken, így abban már nincs újdonság, hogy egy vámpír sétálgat Budapest utcáin. Ezzel már nem lehet megfogni az olvasókat.

Azt is érdemes tudni, hogy a vámpíros történetek lecsengőben vannak, így valami nagyon eredetivel kell előrukkolnia a szerzőnek, ha vámpíros fantasyt akar írni. A háttérrel tekintve a vámpírok leírásában nincs újdonság, az sem derül ki, hogy ezek a vámpír közösségek vagy családok hogyan szerveződnek.

A világepítéssel kapcsolatban azt tanácsolnám, hogy át kéne gondolni, mik azok az egyedi elemek és ötletek, amik kiemelhetik ezt a történetet az ehhez hasonló urban fantasyk közül. Ha pedig vannak benne eredeti ötletek, azokat már az első fejezetben meg kéne mutatni.

Néha előfordult túlírás, olyan dolgok voltak elmagyarázva, amiket az olvasó kikövetkeztetne magától is. Ez főleg a gesztusok terén megfigyelhető.

Máshol viszont hiányzik a testbeszéd: tudjuk, hogy a főszereplő milyen következtetést von le a másik viselkedéséből, de azt nem látjuk, mi alapján vonja le.

Ami szintén hiányzott a szövegből, azok a leírások. Egyik szereplő sincs leírva, ami ennél a szövegnél azért is lenne fontos, mert ők ugye vámpírok, emiatt, feltételezem, a külsejük is

különbözik egy halandótól. Később említed, hogy sok vámpír különös öltözéket hord. Azt tudjuk, hogy Kornél nem, de például Ágnesre jellemző ez?

Egyik megjegyzésben jeleztem, hogy az első jelenetből teljesen hiányzik a helyszín leírása.

Láthatóan ez egy gondosan megírt szöveg. Megfelelően van formázva, nyelvileg is rendben van, nincsenek benne nagy hibák, nem sokat kellett bejavítanom. Az is pozitívum, hogy jelenettel kezd, és az elején megvillantja a főhős humorát.

Viszont kezdésként nem működik. Át kéne gondolni, hogy mi ennek a történetnek a központi konfliktusa, az mikor jelenik meg először, és azzal kellene indítani.

Amin még érdemes gondolkozni, hogy az első fejezetben milyen írói ígéretek szerepelnek, milyen élményt szeretne adni ez a történet az olvasónak (rejtély, szerelem, akció, humor stb.), és az szintén jelenjen meg az első fejezetekben. Például humorral is meg lehet fogni az olvasót, de akkor rá kell erősíteni a főszereplő hangjára, legyen még szellemesebb, még érdekesebb személyiség, a vámpírközösség bemutatása is legyen ötletesebb.

Mivel gördülékeny a szöveg, úgy gondolom, hogy a problémák hátterében az állhat, hogy egyrészt nem elég kiforrott még ez az ötlet, történet, másrészt még hiányzik nálad a dramaturgiai tudatosság. A dramaturgiát azzal is lehet gyakorolni, hogy novellákat írsz. Bár a novellának más a szerkezete, mint a regénynek, abban is van íve a cselekménynek, novellázással azt is meg lehet tanulni, hogyan ragadd meg az olvasó figyelmét, hogyan használd a horgokat, hogyan tartsd fenn a feszültséget.

A regényeket illetően pedig meg lehet kérni egy ismerőst, hogy olvassa el az első pár fejezetet, és tippelje meg, a továbbiakban miről szól a történet. Ezzel fel lehet mérni, mennyire erősek a szöveg elején az írói ígéretek.

A dramaturgiát a legtöbb írónak tanulnia, gyakorolnia kell, de ha tudatosan odafigyelsz rá a történeteidben, elgondolkozol rajta, mivel tudod felkelteni az olvasó érdeklődését, az meglátszik majd a szövegeiden.

További sok sikert kívánok az íráshoz!

Kozma Réka